

РЕШЕНИЕ

№ 4052

гр. София, 30.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 27.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **10302** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Н. /Н./ А. Ю., гражданка на С., [дата на раждане] , чрез пълномощник адвокат Д. Р. САК, адрес за кореспонденция [населено място] 1000, [улица], „Б“, ет. 2, офис 226, ел.адрес [електронна поща](#) срещу отказ от 03.09.2025г. за издаване на виза вид „D“от Завеждащ консулска служба в Посолството на РБ в [населено място], Й. по заявление подадено на 22.05.2025г.

Жалбоподателят твърди, че отказът за издаване на виза е незаконосъобразен поради неспазване на установената форма, допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила и противоречие с материалноправните разпоредби на закона - основания по чл.146, т.2, т.3 и т.4 АПК. Според страната актът не отговаря на изискванията за формата по чл.59, ал.2 АПК - не е мотивиран. Твърди още, че административният орган не е спазил задължението си по чл. 35 от АПК да изясни всички релевантни за случая факти и обстоятелства. Изтъква, че с отказа се засягат права и свободи, гарантирани от чл. 8 на Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ), тъй като държавните власти, чрез неправилно тълкуване на закона недопустимо са се намесили в личния и семеен живот. Моли оспореният отказ да бъде отменен и преписката да бъде върната за ново разглеждане на искането му за виза за дългосрочно пребиваване. Не претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адвокат Р., която поддържа писмените бележки, които е депозирала. Заявява, че всички останали членове на семейството към настоящия момент са с приключени дела пред настоящия съд, тоест очаква се това решение. Това са делата- адм. дело № 8828/25 г., на 65 състав, адм. дело № 8932/25 г., на 14 състав и 8827/ 25 г., на 84 състав. Заяви, че синът на жалбоподателката има пълната готовност да се грижи за майка си при нейното идване в България. Семейството няма намерение да пътува, където и да е било другаде. Синът е човекът с хуманитарен статут в България, който се събира със съпругата си, децата си и възрастната си майка, за което има решение на ДАБ.

Ответникът, завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в А., Й., представя административната преписка. Не се представлява в съдебно заседание. Представя писмени бележки. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление от 22.05.2025г. жалбоподателката Н. А. Ю., гражданка на С., [дата на раждане] е подала в Посолството на Република България в А., Кралство Й., искане за издаване на виза тип "D".

Към заявлението от страна на апликанта пред административния орган са представени: Решение № 2178/ 05.03.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което разрешава на М. А. А. , сирийски гражданин от мъжки пол с предоставен хуманитарен статут в Република България (Решение № 8462/ 02. 05. 2023 г.) да се събере на територията на Република България със своята съпруга и малолетните си деца, сред които и жалбоподателката и негова майка Н. А. Ю.; Извадка от регистъра на дирекция „Гражданско състояние“ на сирийските граждани, което установява роднинската връзка между горепосочените лица; застраховка; договор за наем; паспорт; карта за чужденец/ удостоверение за адрес.

На 03.09.2025 г. е постановен обжалваният отказ, като в така представеното по делото копие на Приложение № 7, към чл.34 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим /Н./, поисканата виза е отказана на основание чл.10, ал.1, т. 22 и т. 17 от ЗЧРБ. Посочено е, че “не е представила документ за съдимост, както и че в рамките на съгласувателната процедура е придобита информация, вкл. и от други държави-членки, въз основа на която може да се направи обоснован извод, че целта на влизането на апликанта е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава”.

Отказът е връчен на жалбоподателката на 03.09.2025 г.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция "Миграция" и ДАНС са изискани съставените документи във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявление за издаване на виза на Н. А. Ю.

С писмо рег. № М-10961/28. 10. 2025 г. на зам.-председателя на ДАНС настоящият състав е уведомен, че по подаденото от Н. А. Ю. заявление ДАНС е изразила отрицателно становище, като прилага писмо рег. № М-9109 от 25.08.2025г., сред които са изброени сирийски граждани, сред които и оспорващата, която при заявлението си не приложила свидетелство за съдимост.

Представена е и административната преписка по издаване на решението за събиране на семейството.

В хода на съдебното производство жалбоподателят представя и са приети от съда следните писмени доказателства: Превод на заявлението за подаване на виза на български език и Договор за наем на недвижим имот в [населено място], [улица], от 14.04.2025г., в който е упоменато, че в жилището ще живеят и придружаващите го лица - семейството му, както и неговата майка Н. А. Ю.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Процесният отказ за издаване на виза е с дата 03.09.2025г. а жалбата до съда е подадена чрез административния орган на 17.09.2025г. Следователно, жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основните права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). В случая жалбоподателката претендира засягане на правото ѝ на личен и семеен живот, закрепено в чл.8 ЕКПЧ. Във връзка с изложеното следва, че за да е допустима жалбата, достатъчно е жалбоподателят да претендира засягане на основни права (каквото е настоящият случай), като дали те действително са засегнати е въпрос, свързан с основателността на жалбата.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В конкретния случай между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че отказът, предмет на делото, е издаден от компетентен орган.

Към датата на издаване на отказа министърът на външните работи със заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. е възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват/съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл.34ал.3 и Приложение № 8 към чл.34, ал.2 от Н.. Отказът, предмет на делото, е издаден от М. Г., втори секретар, нотифициран, завеждащ "Консулска служба" в Дипломатическото представителство на България в А., който с нарочна заповед №1/26.01.2025 г. на Посланика на Република България в А. е определен за консулско длъжностно лице, което може да съставя, подписва и връчва/съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и № 8 от Н..

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателката. Видовете визи, посочени в чл.9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл.9г от ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от Н.. Видно от заявлението, жалбоподателката е поискала издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид "D" с цел събиране на семейството. Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.). Съгласно чл. 34, ал.3 от Н. не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (Приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл.10 ал. 1 т. 22 от ЗЧРБ. В цитираната т.22 е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Адм.орган е цитирал в отказа и т. 17, „който не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.“ От друга

страна е посочено, че не е представено свидетелство за съдимост.

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за форма, уредено в чл. 59, ал. 2, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс. Според тази разпоредба административният акт в писмена форма трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 17 от Закона за чужденците в Република България. Неясно е на каква фактическа основа органът е приел, че жалбоподателката възнамерява да използва България като транзитен пункт към трета държава. В съдържанието на акта липсват конкретни мотиви, обосноваващи този извод.

Поради липсата на каквито и да е фактически мотиви съдът не може да провери дали са спазени изискванията на материалния закон за постановления отказ. Отсъствието на ясни фактически предпоставки и на съответстващи им логически правни основания в административния акт представлява съществен порок и определя акта като незаконосъобразен. Това, че актът е издаден в условията на оперативна самостоятелност не лишава органа от задължението да мотивира акта и липсата на излагане на конкретни мотиви, представлява неспазване на установената форма като изискване за законосъобразност. Мотивите на акта може да се намират и в друг документ, изготвен в хода на административното производство. В случая, такива не се съдържат в преписката. Изпратеното от ДАНС писмо сочи, че ДАНС е дала отрицателно становище на изброените в него лица, като видно от приложеното писмо към становището на ДАНС, причината е липсата на свидетелство за съдимост към заявлението.

Напълно неясно остава на базата на какви факти административният орган е приел наличие на основание по чл. 10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ. Още повече, че към заявлението е приложен договор за наем на жилище в България и доказателства, че на сина ѝ е предоставен хуманитарен статут и му е разрешено събиране със семейството.

Според константната съдебна практика изричното посочване на фактическите и правни основания за издаване на индивидуален административен акт е абсолютна предпоставка за упражняване на съдебен контрол и за организиране на адекватна защита. Съдът не може да замества или допълва липсващите/неясни мотиви на административния орган, нито по време на съдебното производство да изяснява служебно обстоятелства, които не са отразени в обжалвания акт. Поради естеството на акта не е възможно съдът да реши въпроса по същество и да се произнесе дали ли е соченото в акта основание за постановления отказ.

От изложеното следва, че оспореният отказ е немотивиран и издаден при неизяснена фактическа обстановка. Административният орган е постановил акта, без да е изяснил релевантните по делото факти и обстоятелства, каквото е неговото основно задължение по чл. 35 АПК. Тази разпоредба има гаранционен характер и изисква административният акт да бъде издаден след като органът е установил всички релевантни юридически факти от значение за конкретния казус. Неспазването на това изискване води до незаконосъобразност на издадения акт. В този смисъл е практиката на Върховния административен съд в аналогични случаи – решения № 2116 от 17.02.2021 г. по адм. д. № 11388/2020 (IV отд.), № 10786 от 04.09.2017 г. по адм. д. № 120/2017 (VII отд.) и № 11107 от 30.08.2012 г. по адм. д. № 884/2012 (VII отд.) и други.

Не на последно място следва да се посочат и служебно известните на съда адм. дела адм.д№8827/25, адм.д№8932/2025, адм.д№8828/2025, на АССГ, са постановени влезли в сила решения по делата за внуците на жалбоподателката, за която също според решение № 2178/

05.03.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, разрешава на М. А. А., сирийски гражданин от мъжки пол с предоставен хуманитарен статут в Република България (Решение № 8462/ 02. 05. 2023 г.) да се събере на територията на Република България със своята съпруга и малолетните си деца, сред които и неговата майка Н. А. Ю.. Следва да се има предвид че правните основания за отказ цитирани в обжалвания адм. акт, а именно т.17 и т. 22 от чл. 10 ал. 1 от ЗЧРБ не съдържат изискване за представяне на свидетелство за съдимост. По тази причина отказът само на това основание е необоснован. Действително свидетелството за съдимост е задължителен документ при подаване на заявление за виза вид „D“, за навършилите пълнолетие лица, но той се изисква за да се прецени дали апликанта е осъждан в държавата, чийто гражданин е, или в държавата на обичайното му пребиваване за умишлено престъпление от общ характер и съгласно българското законодателство за същия вид престъпление е предвидено наказание лишаване от свобода минимум една година, освен ако не е реабилитиран - т.26, ал. 1, чл. 10 ЗЧРБ. Но в случая адм. орган не се позовава на тази разпоредба като основание за постановения отказ. В този смисъл адм.орган следва да извърши преценка за наличие или липса на тези обстоятелства.

С оглед изложеното, преписката следва да бъде върната на компетентния административен орган със задължителни указания за тълкуване и прилагане на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията и целта на пребиваването на жалбоподателката в България и да прецени дали те отговарят на законовите изисквания, както и да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая, мотиви за което съдът изложи по-горе в съдебното решение.

Жалбоподателката не претендира разноски, поради което такива не се присъждат в настоящето производство.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 4-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. А. Ю., гражданка на С., [дата на раждане] , чрез пълномощник адвокат Д. Р. САК, адрес за кореспонденция [населено място] 1000, [улица], „Б“, ет. 2, офис 226, ел.адрес [\[електронна поща\]](#). отказ от 03.09.2025г. за издаване на виза вид „D“от Завеждащ консулска служба в Посолството на РБ в [населено място], Й. по заявление подадено на 22.05.2025г.

ИЗПРАЩА преписката на завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в А., Й., за ново произнасяне по заявлението за виза на Н. А. Ю., гражданка на С., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ